

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miloslavy Novákové a soudkyň JUDr. Ivy Hejdkové a Oty Knopfové v právní věci žalobce **Českomoravská investiční a.s.**, se sídlem v Brně, Bartošova 1833/6, IČ 49969854, zast. Mgr. Davidem Jungerem, advokátem v Ostravě – Mariánské Hory, 28. října 219/438, proti žalovaným 1) **TOBA TRADE s.r.o.**, se sídlem v Ostravě – Radvanice, Ludvíkova 1351/16, IČ 26860414, zast. JUDr. Světlanou Vargovou, advokátkou v Ostravě 1, Musorgského 14, 2) **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**, se sídlem v Praze 8, Karlín, Prvního pluku 367/5, IČ 70994234, o určení neplatnosti kupní smlouvy a určení vlastnického práva, k odvolání žalobce do rozsudku Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 12.6.2007 č.j. 3 C 13/2007-143,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se p o t v r z u j e .**
- II. Žalobce je povinen nahradit prvnímu žalovanému náklady odvolacího řízení v částce 36.651,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku zástupkyni prvního žalovaného JUDr. Světlaně Vargové, advokátce v Ostravě.**
- III. Mezi žalobcem a druhým žalovaným žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu a rozhodl o nákladech řízení mezi všemi účastníky řízení tak, že tyto přiznal v plném rozsahu 1. žalovanému s tím, že 2. žalovaný nemá proti žalobkyni na jejich náhradu právo. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal určení neplatnosti kupní smlouvy ohledně nemovitostí v žalobě blíže specifikovaných uzavřené mezi 1. a 2. žalovaným a dále určení, že vlastníkem těchto nemovitostí je stát – Česká republika. Žaloba byla odůvodněna tím, že uzavřená kupní smlouva ze dne 18.12.2006 je neplatným právním úkonem ve smyslu ust. § 39 obč. zák., neboť při jejím uzavírání došlo k porušení ust. § 22 odst. 1 zák. č. 219/2000 Sb. a dále proto, že proces výběru nejvhodnější nabídky byl proveden v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku, když nebyla dodržena zásada rovnosti účastníků a transparentnosti řízení. Žalobce naléhavý právní zájem na požadovaném určení odůvodnil tím, že vyhovění žalobě by mohlo mít příznivý dopad na jeho právní postavení, neboť by se mohl znovu ucházet o nabytí převáděného majetku. Soud I. stupně zamítnutí žaloby, a to v obou požadovaných výrocích, odůvodnil nedostatkem naléhavého právního zájmu na vydání určovacího rozhodnutí. Dospěl k závěru, že žalobce nemůže požadovat určení, že 2. žalovaný, resp. stát je vlastníkem převáděných nemovitostí, neboť jeho vlastnictví je dosud zapsáno v katastru nemovitostí, takže na takovém určovacím výroku není dán naléhavý právní zájem. Pokud jde o požadavek žalobce na určení neplatnosti kupní smlouvy ze dne 18.12.2006, i zde soud I. stupně nezjistil existenci naléhavého právního zájmu ve smyslu ust. § 80 písm. c) o.s.ř. na vydání určovacího rozhodnutí, když ani vyhovění žalobě by nemohlo mít příznivý dopad na jeho právní postavení. Okolnost, že by se žalobce mohl znovu zúčastnit nabídkového řízení na prodej nemovitostí totiž nezaručuje, že by v tomto řízení byl úspěšný. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a tyto přiznal ve sporu úspěšným žalovaným, resp. 1. žalovanému, když 2. žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání, kterým nesouhlasil s právním posouzením věci tak, jak bylo provedeno soudem I. stupně. Namítal, že mu bylo odepřeno právo na poskytnutí spravedlnosti, neboť nalézací soud rozhodl de facto procesně, nikoli však meritorně. Žalobce poukázal na to, že ze své pozice nemohl a nemůže napadnout provedené výběrové řízení jinak, než podáním určovací žaloby, ve které poukáže na rozpor výběrového řízení s platnou právní úpravou. Již tato skutečnost znamená, že je dán naléhavý právní zájem na přezkoumání celé věci, přičemž je třeba zdůraznit preventivnost žaloby na určení. Podstata preventivnosti určovací žaloby je dána tím, že se zabrání tomu, aby další právní vztahy se uskutečňovaly na základě neplatného právního úkonu. Žalobce zdůraznil, že v případě jeho úspěchu ve sporu by se zlepšilo jeho právní postavení a v této souvislosti poukázal na konstantní judikaturu NS ČR, zejména na rozhodnutí tohoto soudu sp. zn. 2 Cdon 824/97. Nesouhlasil proto s tím, že žaloba nebyla věcně projednána, a proto navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení.

K odvolání žalobce se vyjádřil 2. žalovaný, který se zcela ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Odkázal na řadu nálezů Ústavního soudu ČR i na řadu judikátů NS ČR ve srovnatelných záležitostech a uzavřel, že žalobci nesvědčí naléhavý právní zájem na požadovaném určení. Bez požadovaného určení není ohroženo žádné vymahatelné právo žalobce, jeho postavení se nestane nejistým, ani při vyhovění žalobě nedojde k příznivé změně právního postavení žalobce, který by nemohl následně uplatnit žádné vynutitelné právo s tím, že nelze zneužít určovací žalobu ve prospěch neúspěšných zájemců o koupi. Odkaz žalobce na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 2 Cdon 824/97 je nepatřičný, neboť toto rozhodnutí nelze

aplikovat na projednávanou věc, když je v něm řešena zcela odlišná právní problematika. 2. žalovaný proto navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně.

K odvolání žalobce se vyjádřil i první žalovaný, který rovněž souhlasil se závěry soudu I. stupně. Argumentoval stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 1.1.2005 sp. zn. P I. ÚS – st. 21/05 s tím, že žalobce nesplnil podmínky nabídkového řízení, takže je vyloučeno, aby měl být jen teoretickou šancí v nabídkovém řízení uspět. Poukázal dále na to, že žalobce stejné spory proti stejným účastníkům vede cca u 40 okresních soudů a obdobně tomu bude i u odvolacích soudů, když řízení jsou vedena u soudů napříč celou republikou. Žalovaný se dosud nestal vlastníkem převáděných nemovitostí a pokud se jimi stane, pak zpětně ku dni podání návrhu na vklad vlastnického práva, to je ku dni 28.12.2006, což mu způsobí účetní, daňové, finanční a další problémy. První žalovaný má za to, že žalobce zneužívá úřadovacích žalob, když mimo jiné u „nezajímavých“ nemovitostí nezaplatil soudní poplatek ze žaloby a v důsledku toho byla řízení pravomocně zastavena. První žalovaný proto navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 o.s.ř.), přihlédl k obsahu odvolání žalobce i k obsahu vyjádření obou žalovaných a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce nelze považovat za důvodné.

V přezkoumávané věci se žalobce domáhal žalobou ze dne 11.1.2007 dvou nároků, a to určení neplatnosti kupní smlouvy uzavřené mezi druhým a prvním žalovaným a současně určení, že vlastníkem označených nemovitostí je Česká republika s tím, že druhý žalovaný má právo hospodaření s tímto majetkem. Pokud soud I. stupně takovouto žalobu v celém rozsahu zamítl pro neexistenci naléhavého právního zájmu na takovém určení, pak odvolací soud se s tímto závěrem soudu I. stupně zcela ztotožňuje a v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění tohoto závěru v napadeném rozsudku.

Pokud se žalobce domáhal určení, že vlastníkem sporných nemovitostí je Česká republika, pak se domáhal určení práva, které České republice již svědčí, neboť je i nadále v katastru nemovitostí zapsána jako vlastníkem nemovitostí, jež byly předmětem shora uvedené kupní smlouvy. Nedostatek naléhavého právního zájmu na tomto určení je tak naprosto evidentní.

Stejně tak pokud jde o kupní smlouvu, u níž žalobce požadoval určení neplatnosti a označoval okolnosti, z nichž dovozoval existenci naléhavého právního zájmu na takovém určení, tak i v tomto případě považuje odvolací soud závěr soudu I. stupně o neexistenci naléhavého právního zájmu za zcela správný, a to zejména proto, že prohlášením smlouvy za neplatnou by k zlepšení postavení žalobce nedošlo. Není splněna ani podmínka, že by bez požadovaného určení mělo být ohroženo právo žalobce či by se jeho právní postavení stalo nejistým, neboť žalobci žádné vynutitelné právo nesvědčí. Je třeba zdůraznit, že předmětné nemovitosti nebyly převáděny z vlastnictví státu formou výběrového řízení za splnění podmínek zák. č. 219/2000 Sb., ale bylo postupováno na základě usnesení vlády ČR ze dne 19.7.2006 č. 870, kterým byly předmětné nemovitosti vyňaty z privatizace dle zák. č. 92/1991 Sb. a byly určeny k prodeji vybranému zájemci dle pravidel stanovených druhým žalovaným, a to zprostředkovatelem vybraným rovněž druhým žalovaným. S předem stanovenými pravidly prodeje byl žalobce seznámen, stanovené podmínky prodeje neakceptoval a nesplnil je. Jde tak o zcela odlišný případ než ty, jichž se dotýká judikatura Nejvyššího soudu, která dovozuje existenci naléhavého právního zájmu, a to v případě neúspěšného účastníka

výběrového řízení za předpokladu, že splnil podmínky výběrového řízení či v případě kteréhokoliv třetího subjektu, který se neúčastnil výběrového řízení proto, že při jeho vyhlášení byl porušen zákon.

Ze všech těchto důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil včetně výroku o nákladech řízení.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 224 odst. 1 o.s.ř., kdy v odvolacím řízení úspěšní žalovaní mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Druhý žalovaný se práva na náhradu nákladů odvolacího řízení výslovně vzdal a prvému žalovanému byly přiznány náklady představující odměnu za zastoupení advokátem 30.000,- Kč dle § 5 písm. b) vyhl. č. 484/2000 Sb., 2x režijní paušál 600,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada za ztrátu času 1.600,- Kč dle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a cestovné Olomouc – Plzeň a zpět 4.451,50 Kč, celkem 36.651,50 Kč. Tuto částku je žalobkyně povinna zaplatit prvému žalovanému v běžné třídní lhůtě splatnosti v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustné dovolání, ledaže na základě dovolání, podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dospěje odvolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Plzni dne 22.11.2007

Za správnost vyhotovení:
Eva Charvátová

JUDr. Miloslava Nováková, v.r.
předsedkyně senátu